

sem trpel, kadar mi je zdravnik rezal nogo. Mati so sedeli pri mojem vzglavju in mi božali blede lice. Njihove tolažilne besede so bile vzrok, da nisem glasno kričal od nepopisljivih bolečin. Oh! in ravno v teh strašnih trenutkih sem se spomnil ubozih ptičkov, katere sem takó neusmiljeno preganjal in mučil. Svojo vročo glavo sem položil v materino krilo, ter sem iz globočine svojega srcá vzdihoval: „Vsemogočni oče! spoznam, da me je doletela tvoja pravična kazen. Odpusti mi mojo pregreho, ne zavrzi me! Imej usmiljenje z menoj, moj stvarnik!“

Te besede so mi prinesle olajšavo. — Bil sem zeló slab; a božja pomoč in materina skrb ste mi bili krepilo. Okreval sem zopet; ali kakor vidite, delati ne morem; vse svoje življenje sem siromak ter nadležen ljudém. To je kazen božja!

Povedal sem vam svojo povest, a zdaj storite, kar vam je drago.“ — „Bog ne daj, da bi šli ptičjih gnezd iskat!“ reče Tonček. „Jaz ptičkov nikoli ne bom več preganjal.“ „Jaz tudi nè! Jaz tudi nè!“ rečejo otroci drug za drugim.

Takó se razidó vsak na svoj dom.

Miljenko Devoján.

V pravem trenutku.

Cerkev sv. Pavla v Londonu je največja in najlepša hiša božja na vsem svetu. Ta cerkev je bila zidana za vlade kralja Jurija VII. in sloveči slikar Sir James Thornhill jo je ukrásil s svojimi čarobnimi slikami. Ali užé za nekoliko let, kar je bila cerkev postavljena, razpočil se je strop, in slike na kuplji je bilo treba popraviti. V ta namen si je dal slikar Thornhill narediti viseč oder, na katerem je stal in popravljal pokvarjene slike. Necega dné, ko je bila podoba sv. Pavla užé do malega izdelana, stopi k umetelniku na oder človek v črnej obleki, gleda in občuduje krasne slike ter niti za trenotek ne obrne svojih oči od tega res umeteljniškega dela. Slikar Thornhille je godrnjal na tihem; kajti nepovabljeni gost mu ni bil po godu, a kmalu ga je pozabil, ker podoba je bila izvršena in slikar je stopil nekoliko v stran, ter z zadovoljnim očesom gledal, ali bi bilo treba še kje kaj prenarediti in popraviti. Ali čim bolj se umetelnik odmikuje, da bi iz daleč gledal podobo, tem bolj se mu zdi čista in popolna, tem bolj ga navdaja veselje, da je podobo tako dobro izvršil. V tem hipu stopi človek v črnej obleki k podobi ter naredi z ógljijem debelo črto preko čela sv. Pavla. „Izrod peklenski! hudobnež zavídni, razbijem te na mestu!“ zavpije umetelnik v svetej jezi nad njim ter skoči k njemu. Ali ta mu odgovori mirno: „Poglejte, prijatelj, za seboj; stopinje v pesku vam kažejo, kje ste stali, in samo še jedna sama stopinja — in bili bi padli z odra v globočino na trdi tlak. V pravem trenutku sem se poslužil pravega sredstva, da vam sem rešil življenje.“ Osupel se ozrè Sir Thornhill nazaj in stopinje njegovih nog so mu kazale, da je čudna prikazen govorila resnico. Jeza v njegovih prsih se je utolažila, in smrtna gróza ga je izpreletela po vseh udih, ko je ugledal nevarnost, v kateri je bil. Ganen je stisnil rokó tujemu človeku in se mu srčno zahvalil. Od sih dob ga je vezala največja ljubezen do njegovega rešitelja, ki nihče drugi ni bil, nego v zgodovini slavno znani presojevalec Samuel Johnson. *Po „Köhlerji.“*